

Arrest

**nr. 65 319 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. BORGMANS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 mei 2010 en heeft zich op 7 mei 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 maart 2011.

1.3. Op 31 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Taimani, Kabul. U bent een Hazara van etnische origine en een Ismaëlitische sjiïet. U verklaart geboren te zijn op 31 december 1995 en bijgevolg minderjarig te zijn. Tot het vijfde jaar bent u naar school geweest. Uw beide ouders zijn reeds in uw vroege levensjaren overleden. U was ongeveer twee jaar toen u uw vader verloor en ongeveer zes jaar toen ook uw moeder het leven liet. De broer van uw vader, uw oom A.(...) H.(...), kreeg de voogdij over u en uw zus, Z.(...). Hij beheerde ook de eigendommen die uw vader naliet, twee huizen en een winkel. Uw oom heeft op een gegeven moment besloten om een van die huizen en de winkel te verkopen om het huwelijk van twee van zijn zonen te bekostigen. U en uw zus konden zich niet vinden in die beslissing en u protesteerde. Uw oom A.(...) werd razend kwaad en viel u aan. U bent in het ziekenhuis terecht gekomen. Toen u ontslagen werd uit het ziekenhuis bent u terug naar huis gegaan. Uw oom deed zijn plan uit de doeken om u in te schrijven in het leger van Kandahar. Hij had dit samen met zijn zonen besproken. Uw zus maakte zich hier zorgen over en waarschuwde u omdat zij dacht dat het uw dood zou betekenen. Zij verkocht haar sieraden en de auto van haar man zaliger en besloot dat u het land moest verlaten. U reisde vanuit Kabul naar Herat en via Turkije kwam u een hele tijd later in Europa terecht. Op 7 mei 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een foto, een brief van uw zus en een attest van het Taban ziekenhuis neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag op basis van het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er een dreiging uitgaat van uw oom en zijn gezin. Tot op de dag van de discussie over de erfenis beweert u een goede relatie gehad te hebben met uw oom en zijn familie. U verklaart dat de discussie over de erfenis uw relatie met uw oom verziekt heeft (gehoorverslag CGVS, p.11). Ook uw neven spreken sindsdien niet meer met u (gehoorverslag CGVS, p.11). Tijdens de discussie heeft uw oom u afgetuigd met als gevolg dat u in het ziekenhuis moest worden opgenomen (gehoorverslag CGVS, p.7). Bij uw terugkeer meldt hij u dat hij samen met zijn twee zonen, die bij de politie werken, besloten heeft om u naar het nationale leger in Kandahar te sturen (gehoorverslag CGVS, p.7,11). Een belangrijke beslissing als deze is volgens u buiten uw weten en medewerking om tot stand gekomen. U verklaart dat uw oom een nieuwe taskara voor u had aangevraagd waarop een oudere leeftijd staat, namelijk achttien jaar, terwijl u destijds nog maar vijftien jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p.11). De daaropvolgende week zou hij u laten inschrijven (gehoorverslag CGVS, p.11). Dit vooruitzicht was de aanleiding tot uw vlucht (gehoorverslag CGVS, p.12). Opvallend is dat u geen vragen heeft gesteld bij deze beslissing die uw leven toch ingrijpend zou veranderen (gehoorverslag CGVS, p.11) en die voor u de aanleiding vormde om uw land te verlaten. U verklaart niet te weten waarom u uitgeroepen in Kandahar het leger moest vervoegen, terwijl het logisch zou zijn dat u in Kabul in dienst zou treden (gehoorverslag CGVS, p.12). U heeft evenmin een verklaring voor de reden waarom u naar het leger gestuurd zou worden en niet naar de politie (gehoorverslag CGVS, p.11). Dat is merkwaardig omdat u beweert dat uw twee neven tewerkgesteld zijn bij de politie (gehoorverslag CGVS, p.5,9) en er toch van kan worden uitgegaan dat zij uw toekomst met uw oom besproken hebben. In se blijkt dat u nagenoeg niets weet over de keuze van uw oom, een keuze die u echter zo afschrikt dat u het land kort daarop verlaat. U gaat ook geen discussie aan met uw oom, terwijl u dit wel deed over de nalatenschap van uw vader. U beweert weliswaar bij de vorige discussie een afranseling gekregen te hebben, waardoor u het bewustzijn verloor en een dag en een nacht in het ziekenhuis hebt moeten verblijven (gehoorverslag CGVS, p.10), maar door de ernst van deze kwestie die de directe aanleiding was tot uw vlucht is het niet aannemelijk dat u niets durfde te vragen (gehoorverslag CGVS, p.11). Deze door u geschilderde gang van zaken kan totaal niet overtuigen.

Voorts werd er gepeild naar de professionele bezigheden van uw neven die volgens u al vier à vijf jaar werkzaam zijn bij de politie (gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat zij de bewakers zijn van een commandant in Wazir Akbar Khan, maar verder weet u spontaan niets te vertellen (gehoorverslag CGVS, p.9,10). Op een aantal gerichte vragen moet u ook het antwoord schuldig blijven.

Zo kent u de naam van de commandant die zij bewaken niet, heeft u geen weet van opleidingen die uw neven gevolgd hebben, weet u niet hoe ze aan die post bij de politie geraakt zijn en of zij collega's hadden (gehoorverslag CGVS, p.10). Al deze vaststellingen wekken de nodige verbazing. Als inwonend familielid en daar het grootste deel van uw leven te hebben gewoond, kan er van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de activiteiten van uw neven, personen met wie u opgegroeid bent in hetzelfde huis en met wie u een goede band had (gehoorverslag CGVS, p.11).

Verder dient aangestipt dat u zeer weinig blijkt te weten over de eigendommen van uw vader die nochtans aan de basis lagen van uw discussie met uw oom. U beweert dat uw vader een winkel en twee huizen bezat. Over de winkel weet u nagenoeg niets te zeggen. De locatie is u wel bekend. De winkel situeert u in Taimani, naast de hamam. Taimani is eveneens de buurt waar u woonde. U heeft er echter geen besef van wie de winkel huurde van uw oom, noch weet u hoeveel huur deze persoon diende te betalen. Verder is het toch wel opmerkelijk dat u de winkel nooit hebt betreden, dit terwijl u er wel passeerde. Omdat de verkoop van uw vaders winkel ter discussie stond is het minstens te verwachten dat u een betere kennis had over dit soort zaken. Behalve de winkel spreekt u ook over het huis van uw vader dat verkocht zou worden door uw oom (gehoorverslag CGVS, p.7,8). Het is opvallend dat u gepeild naar meer details over dat huis opeens specificeert dat het om een plot bouwgrond gaat waarop vier 'lege muren' stonden (gehoorverslag CGVS, p.9). U beweert dat uw oom ondertussen een huis op dat stuk grond van uw vader gebouwd heeft (gehoorverslag CGVS, p.9). Dit is een nieuwe versie van de feiten. Dit huis, van uw oom, is verkocht en met dit geld zou uw oom het huwelijk van zijn twee zonen kunnen bekostigen (gehoorverslag CGVS, p.9). U weet niet aan wie het huis verkocht is en uw zus, die inwoont bij uw oom, wist hier evenmin iets over te vertellen (gehoorverslag CGVS, p.8). Uit al deze verklaringen blijkt dat u bitter weinig kennis had over de nalatenschap van uw vader, iets dat nochtans centraal stond in de fikse discussie die u had met uw oom. Uw toch wel zeer vage kennis kan niet overtuigen daar u beweert dat de discussie over deze nalatenschap een keerpunt was in de relatie met uw oom, die u na dit conflict naar het nationale leger in Kandahar zou sturen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een foto, een brief van uw zus Z.(...) en een attest van het Taban ziekenhuis neer (gehoorverslag CGVS, p.13). Op de foto staan uw zus en haar drie kinderen afgebeeld. Deze foto's dragen niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verhaal. De brief die uw zus schreef om de gebeurtenissen in Afghanistan, alsook uw minderjarige leeftijd, te bevestigen vormen evenmin een bewijs daar deze brief ter uwen behoeven werd opgesteld en geen objectieve bewijswaarde heeft. Het attest van het Taban ziekenhuis, dat na het gehoor met de tolk nog eens werd overlopen, beschrijft uw lichamelijke toestand gedurende de periode dat u opgenomen was, van 13 gaus 1388 tot 15 gaus 1388 (4 tot 6 december 2009) en vermeldt dat u bewusteloos was na een afranseling en dat u een meervoudig trauma heeft opgelopen, niets meer en niets minder. Er wordt geen gewag gemaakt over de precieze omstandigheden die tot deze toestand geleid hebben en bijgevolg heeft dit document geen bewijskracht.

Wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn dient opgemerkt dat de dienst Voogdij op 28 mei 2010 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) en dat de conclusie luidde dat er met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden vastgesteld dat u op datum van 28 mei 2010 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar (zie document Federale Overheidsdienst Justitie, ref.6/MIN/2010/13135, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Gezien bovenstaande observaties heeft u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en kan u bijgevolg de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het

veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te weinig gemotiveerd is. Verzoeker stelt dat hij op zeer uitgebreide wijze de dreiging die van zijn oom en diens gezin uitgaat, heeft uiteengezet en dat de beslissing van de commissaris-generaal – dat verzoeker deze dreiging niet aannemelijk heeft gemaakt – voorbijgaat aan de objectieve gegevens die door hem werden voorgebracht, met name de brief van de zuster en het attest van het Taban ziekenhuis. Met betrekking tot dit attest kan verzoeker niet aanvaarden dat het ontbreken van de precieze omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de opname in het ziekenhuis, de reden is dat het document geen bewijskracht kan hebben.

Verder wordt volgens verzoeker niet afdoende gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er in de bestreden beslissing wordt gesproken over 'asymmetrische aanvallen' in de hoofdstad Kabul en de vele aanslagen die er plaatsvinden, doch onmiddellijk wordt gesteld dat de gewone Afghaanse burgers hierbij niet gevisieerd worden. Verzoeker is van mening dat men niet gevisieerd moet worden om slachtoffer te worden en haalt het voorbeeld van de situatie in Libië aan. Verzoeker besluit dat hij minstens recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de situatie in zijn regio dermate ernstig is, en hij is van oordeel dat de bestreden beslissing deze beschermingsstatus zonder afdoende motivering weigert.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3, 5, 10 en 11 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat er gerichte mensenrechtenschendingen gebeuren in Afghanistan, citeert hij in dit verband enkele overwegingen van de bestreden beslissing, en stelt hij dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker vreest voor zijn leven, niet alleen omwille van de dreiging die van zijn oom en diens gezin uitgaat, maar ook omwille van de onveilige toestand die in Kabul en in heel Afghanistan heerst.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat er een dreiging uitgaat van zijn oom en zijn gezin, en de geschilderde gang van zaken totaal niet kan overtuigen, (ii) er als inwonend familielid kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van de professionele bezigheden van zijn neven (iii) er verder dient aangestipt dat er zeer weinig kennis is over de eigendommen van zijn vader, iets dat centraal stond in de discussie met de oom, (iii) er geen bewijsstukken werden neergelegd die bijdragen tot de geloofwaardigheid van het verhaal of die objectieve bewijswaarde hebben, (iv) zijn verklaring minderjarig te zijn werd ontkracht door het wetenschappelijk onderzoek dat zijn leeftijd vaststelde op ouder dan 18 jaar en (v) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.5. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van de asielmotieven en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat er werd vastgesteld dat hij zeer weinig kennis heeft over de eigendommen van zijn vader, element dat centraal zou hebben gestaan in de discussie die heeft geleid tot verzoekers vlucht. Verder concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de geschilderde gang van zaken niet kan overtuigen omdat verzoeker niet op de hoogte was van de gezinssituatie van zijn oom en de professionele bezigheden van zijn neven, en niet kon verklaren waarom hij naar het leger in Kandahar zou gestuurd worden. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker betwist noch weerlegd. Vermits van verzoeker kan verwacht worden, ook al is hij nog jong, dat hij de elementen van zijn asielrelaas die de directe aanleiding zijn van zijn vlucht en hem persoonlijk betreffen - zoals de eigendommen die hij van zijn vader zou hebben geërfd en de gezinssituatie van zijn oom en de tewerkstelling van zijn neven waarbij hij een tijdlang heeft gewoond - afdoende kan toelichten, beschouwt de Raad de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande als zijnde hier hernomen.

In de mate verzoeker betoogt dat hij zijn relaas aantoont door objectieve gegevens, met name de brief van zijn zuster en een attest van het Taban ziekenhuis, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat de brief van zijn zus geen objectieve bewijswaarde kan hebben vermits deze ter zijnen behoeven werd opgesteld, en het attest van het Taban ziekenhuis enkel de bewusteloze toestand na een afranseling en meervoudig trauma vermeldt, niets meer en niets minder, aangezien er geen gewag wordt gemaakt over de precieze omstandigheden die tot deze toestand hebben geleid. De Raad benadrukt te dezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren. Zo kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Derhalve besluit de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte en afdoende wijze dat verzoeker de aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt en hij bijgevolg de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoont. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Door middel van blote beweringen over het vallen van burgerslachtoffers in de Afghaanse hoofdstad, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct of actueel zou zijn, noch slaagt hij erin aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker daarnaast een schending van de artikelen 5, 10 en 11 EVRM aanvoert, laat hij na de schending van deze artikelen in concreto uit te werken. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M.-C. GOETHALS